

ת"פ 12265/08/16 - מדינת ישראל נגד נ ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 12265-08-16 מדינת ישראל נ' ק
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תמיר אלטיט

המאשימה

נגד

נ ק

ע"י ב"כ עו"ד שמואל פלישמן

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), תקיפה הגורמת חבלה - לפי סעיף 380 לחוק העונשין וכן החזקת סכין - לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ג ב (להלן: "המתלונן") הוא אב לקטין (להלן: "הקטין") אשר התגורר עם אמו, שהתגרשה מהמתלונן, אצל קרובי משפחתו של הנאשם.

ביום 09/10/2015, התקשר הנאשם למכשיר טלפון שהיה בידי הקטין, קילל אותו והעליבו. המתלונן, אשר שמע זאת, שאל את הנאשם לפרש הדברים ובתגובה לבקשת הנאשם להיפגש עמו - מסר לו את כתובתו. בהמשך, הנאשם, אשר היה בגילופין, הגיע אל המקום, איים על המתלונן בכך שהניח את ידו על כתפו ואמר: "**אתה רוצה לדעת מי אני**", וכן הניף את ידו לכיוון פני המתלונן. בנסיבות אלה תקף הנאשם את המתלונן במכות אגרוף בגופו ואילו המתלונן התגונן מפני התקיפה. בנוסף, איים הנאשם על המתלונן בכך שצעק: "**אני אדקור אותך וכל משפחתך, אני אשחט אותך**".

באותן נסיבות, החזיק הנאשם בשלושה סכינים בצמוד לגופו מתחת לבגדיו.

2. הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי התקשר אל מכשיר טלפון השייך לקרוב משפחתו, אך הקטין ענה לשיחה בצורה לא יפה, עד שהמתלונן התערב ואמר לנאשם שהוא יכול לבוא להסביר לו בארבע עיניים איך לדבר. הנאשם ענה שהוא מוכן לכך וקיבל מהמתלונן את כתובתו. הנאשם הגיע אל המקום, כאשר

עמוד 1

המתלונן המתין לו ברחוב והחל לתקוף את הנאשם אשר לא היה בגילופין. הנאשם כפר בכך שאיים על המתלונן וכן הסביר כי החזיק בסכינים אותם לקח ממקום עבודתו באטליז לשם השחזתם בביתו.

לפיכך, נשמעו ראיות. במהלך פרשת התביעה העידו המתלונן, ל ר אשר עבד באטליז של הנאשם (להלן: "ל'"), י ב אשר עבד במקום סמוך לאטליז של הנאשם (להלן: "י"), אחותו של המתלונן, א ר (להלן: "אחות המתלונן") וכן מספר שוטרים. חלק מהשוטרים הגיעו אל זירת ההתרחשות, פעלו לעיכוב הנאשם ותפיסת הסכינים, וחלקם היה מעורב בפעולות חקירה שונות. בנוסף, הוגשו במסגרת פרשת התביעה מסמכים שונים ובהם דוחות פעולה, מזכרים, צילומים, הודעות ועוד. אתייחס למסמכים השונים הרלוונטיים, בעת פירוט העדויות השונות.

במהלך פרשת ההגנה העידו הנאשם בעצמו ואשתו, ב ק (להלן: "אשת הנאשם"). בנוסף, הוגשו צילומים ומסמכים שונים.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען, כי הנאשם הוא שיזם את האירוע כאשר הגיע אל בית המתלונן וניסה להכותו. בהתאם לראיות אליהן היפנה, טען כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת נסיון תקיפה, זאת בהתאם לעדות המתלונן ואחותו. לגבי עבירת החזקת הסכינים, היפנה ב"כ המאשימה לכך שהנאשם נתפס בסמוך לבית המתלונן, התחמק מפני מתנדב המשטרה והסתיר דבר מה במכנסיו, כאשר אחת הסכינים הוסתרה בצורה כה יסודית עד שתחילה לא נמצאה בחיפוש שערך השוטר. בהתייחסו לטענת ההגנה בדבר לקיחת הסכינים לשם השחזה בביתו, טען ב"כ המאשימה כי עובדיו של הנאשם אמרו לשוטר שהגיע אל האטליז, שההשחזה נעשת רק במקום. בנוסף, טען כי הנאשם הרחיק את עצמו לחלוטין מאירוע האלימות, העלול לקשור את החזקת הסכינים לאירוע שכזה.

4. ב"כ הנאשם טען, כי לא ניתן להסיק מעדות המתלונן שתנועת הנאשם עם רגלו וידו נועדו לשם תקיפת המתלונן. תגובת המתלונן לכך, מכת אגרוף בפניו של הנאשם, כמו גם העובדה שהגיע בעצמו אל הנאשם, אינה מעידה על חשש מפניו. לגבי עדות אחות המתלונן, היפנה ב"כ הנאשם לסתירות בין עדותה לבין עדות המתלונן, אשר אינן מאפשרות לתת בה אמון, וכן משפיעות על מידת האמון שניתן לתת בעדות המתלונן בעצמו. לפיכך, עתר לזיכוי הנאשם מעבירות התקיפה והאיומים.

לגבי עבירת החזקת הסכין, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם אמר מיד כשנעצר, בדרכו אל ביתו שלו, שהוא עובד בקצביה והסכינים שייכות לשם. עוד היפנה לכך שהנאשם טען בחקירתו, כי לקח את הסכינים לביתו לשם השחזתן במהלך סוף השבוע, גרסה הנתמכת בעדות ליאוניד וכן בעדות אשת הנאשם. המשטרה לא בדקה גרסה זו, לא הגיעה אל בית הנאשם על מנת לבדוק היכן משחז את הסכינים, ובהסתמך על גרסתו המבוססת של הנאשם לגבי מטרת החזקת הסכינים - טען כי יש לקבוע שהנאשם עמד בנטל הוכחת החזקת הסכין למטרה כשרה.

דין והכרעה

עבירות התקיפה והאיומים

5. חלקו הראשון של האירוע, בו נטען כי הנאשם איים על המתלונן ותקף אותו, נפתח בשיחות טלפון שערך הנאשם אל מכשיר טלפון אשר היה בידי הקטין. לגבי סוגיה זו אין מחלוקת, אך הצדדים חלוקים באשר לנאמר באותן שיחות טלפון. איני רואה צורך לקבוע מהן המילים המדויקות בהן השתמש הנאשם, כאשר התקשר למכשיר הטלפון השייך לקרוב משפחתו ונענה על ידי הקטין, אם מדובר בקללות כלפי הקטין או בקללות שאפיינו את שפתו של הנאשם (ראו גרסת הנאשם בעמ' 63 ש- 13-14 לפרוט'). כך או אחרת, המתלונן בעצמו העיד כי לאחר שנטל לידי את מכשיר הטלפון אמר לנאשם:

"פעם אחרונה שאתה מדבר עם ילד ככה... שאלתי אותו אם הוא רוצה להיפגש כדי שאני אסביר שלא מדברים ככה עם ילדים, הוא ביקש ממני כתובת ואמר שהוא יגיע אליי ויסביר לי איך צריך. נתתי כתובת, כתובת שלי ב... יצאתי עם הילד בחוץ עם נעלי בית..." (עמ' 8 ש- 21-24 לפרוט').

בנסיבות אלה הגיע הנאשם אל כתובת המתלונן במונית. הנאשם מסר הסבר להגעתו אל המקום, כאשר טען שהיה זקוק בדחיפות לנתונים אשר צולמו במכשיר הטלפון השייך לקרוב משפחתו (עמ' 63 ש- 4-7 לפרוט').

בהתאם לעדות המתלונן, הוא זה שהכה את הנאשם לאחר שחשש כי הנאשם יתקוף אותו:

"הילד היה לידי. הוא אמר 'הילד שלך הוא היטלר' ועשה צעד עם הרגל ועם היד. אני פחדתי אז עשיתי צעד אחורה ונתתי מכה לנ' עם היד שלי בפנים שלו והתחלנו להרביץ אחד לשני" (עמ' 8 ש- 31-33 לפרוט').

המתלונן אף אישר, כי חבט בפניו של הנאשם במכת אגרוף (עמ' 15 ש- 11-12 לפרוט') וכן כי החבלות שתועדו בפניו של הנאשם (נ/1) נגרמו כתוצאה ממכת האגרוף (עמ' 15 ש- 13-14 לפרוט'). בהמשך, לדברי המתלונן, השניים "התגלגלו" על הארץ (עמ' 15 ש- 17 לפרוט'), וכתוצאה מכך נגרמו לנאשם חבלות נוספות שתועדו בצילומיו.

המתלונן הסביר את העובדה שלא התחמק מהנאשם, אשר לדבריו ניסה לתקוף אותו בתנועה שביצע, בכך שחשש לשלומו של הקטין שהיה במקום (עמ' 15 ש- 23-24 לפרוט'), ולמעשה ביקש להגן על הקטין. לא ניתן להבין מגרסה זו, כיצד ומדוע חשש המתלונן לשלום הקטין כאשר, לדבריו, הנאשם ניסה לתקוף אותו ולא את הקטין. זאת ועוד: גרסה זו של המתלונן, אינה עומדת בקנה אחד עם גרסת אחותו, אשר פירטה בעדותה כי הקטין הבחין בהגעת המונית בה ישב הנאשם, ברח מהדירה בה שהו, ובשלב זה המתלונן והיא ירדו לבדם מהדירה אל עבר המונית (עמ' 51 ש- 27-30 לפרוט'). בהמשך, הבהירה כי כשירדה מהדירה ביחד עם המתלונן, "המונית נעצרה, אני עמדתי לצדדים איפה הילד ופתאום זה התחיל ביניהם" (עמ' 57 ש- 28-29 לפרוט'). עוד הדגישה שעמדה לצד הנאשם והמתלונן ולא חיפשה אחר הקטין כי "לילד לא הייתה שום סכנה שיקרה משהו, רק הסתכלתי ימינה ושמאלה לראות איפה הילד נמצא. לא חשבתי שיש סכנה לילד, רציתי לשמוע את השיחה ביניהם" (עמ' 58 ש- 25-27 לפרוט').

לא ניתן לקבוע האם יש לקבל את גרסת המתלונן, כי ביקש להגן על הקטין שהיה לצידו, או את גרסת אחות

המתלונן, כי לקטין, אשר לא היה במקום, לא נשקפה כל סכנה. בהתאם ולנוכח הכרסום הראייתי המשמעותי במשקל שניתן לתת לגרסה זו של המתלונן, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם ניסה לתקוף את המתלונן.

יש להוסיף, כי המתלונן בעצמו כינה שוב ושוב את ההתרחשות בינו לבין הנאשם **"קטטה"** (עמ' 10 ש- 7, עמ' 14 ש- 28, עמ' 16 ש- 25 ועמ' 17 ש- 15-16 לפרוט'). באופן דומה, העיד השוטר ראובן עזרא שהדיווח אשר התקבל במשטרה הוא לגבי **"קטטה"** (עמ' 36 לפרוט') וכן כי המתלונן בעצמו סיפר לו על קטטה בינו לבין אדם אחר, בעת שפגש אותו (עמ' 37 ש- 11, 23-24 לפרוט', ת/18).

הנאשם בעצמו העיד כי בתחילת השיח בינו לבין המתלונן, הוא הניח את ידו על כתף המתלונן והחל לדבר איתו ובשלב מסוים תקף אותו המתלונן בחבטה בפניו באמצעות כלי שהיה בידו והכה אותו בחבטות אגרופים (עמ' 64 ש- 12-4 לפרוט').

בבחינת למעלה מהדרוש, יצוין כי התנהגות המתלונן במהלך האירוע תואמת את התנהלותו עובר למפגש האלים עם הנאשם, כפי שפורט לעיל. מעדות המתלונן ניתן להסיק, באופן ברור, כי לא הסתפק באזהרתו של הנאשם בשיחת הטלפון לגבי אופי השיחה עם בנו, ביקש להסביר זאת פנים אל פנים ואף מסר לנאשם את כתובת ביתו לשם כך. בנוסף, המתלונן אשר היה בביתו בעת שיחת הטלפון, יצא מהבית אל עבר הנאשם, כאשר הבחין בו מגיע אל המקום, ולמעשה חתר למגע עימו, על אף שלדבריו הנאשם **"נראה מסטול, שיכור"** (עמ' 8 ש- 24-26 לפרוט'). הדברים עולים בקנה אחד עם מהלומת האגרוף אותה הטיח המתלונן בפניו של הנאשם, כאמור לעיל, ומחזקים את המסקנה כי הנאשם לא תקף את המתלונן ולא ניסה לתקוף אותו.

בנסיבות כוללות אלה, התנהלות המתלונן והסתירות בין גרסתו לגרסת אחותו, קיים למעלה מספק סביר כי הנאשם עמד לתקוף את המתלונן או כי תקף אותו בהמשך.

6. בהתאם לקושי הראייתי שהתעורר במתן אמון ביחס לעדויות המתלונן ואחותו, הרי שקשה לבסס ראיות גם לגבי עבירת האיומים, זאת בהסתמך על שני עדים אלה בלבד. בנוסף, אף בחינה ממוקדת של עדויות המתלונן ואחותו לגבי עבירת האיומים, מעלה קשיים ראייתיים רבים, כפי שיפורט להלן.

לגבי החלק הראשון, בו הנאשם איים על המתלונן בעת שהשניים נפגשו, בטרם החלה האלימות הפיזית, העיד המתלונן כי הנאשם אמר לו שיזיין אותו (עמ' 8 ש- 29 לפרוט'), וכן **"הילד שלך הוא היטלר"** (עמ' 8 ש- 31 לפרוט'). לעומתו, אחות המתלונן שנכחה במקום, העידה שהנאשם אמר למתלונן בשלב זה **"זה לא ילד זה פאשיסט. הוא המשיך לקלל..."** (עמ' 52 ש- 12-13 לפרוט'). מכאן, ובהתחשב בכך שאחות המתלונן נמצאה במקום בסמוך לשניים ושמעה את שנאמר אך לא ציינה דבר לגבי איומים בפגיעה או איומים אחרים, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם איים בשלב זה על המתלונן, זאת בשונה מהטחת קללות בו.

לגבי חלקה השני של עבירת האיומים, לאחר האלימות הפיזית בין השניים, העיד המתלונן כי פרק זמן מסוים לאחר שהפרידו ביניהם והוא שב אל ביתו, התקשר אליו הנאשם ואמר: **"אתה פידרס, תצא החוצה אני אסביר לך איך זה... הוא אמר לי לצאת ואמרתי שאני לא יוצא, לך מפה כי מספיק, זהו"** (עמ' 9 ש- 2-5 לפרוט'). בהמשך, בתגובה לשאלת הבהרה של ב"כ המאשימה, ענה המתלונן כי

באותה שיחה "הוא אמר לי לצאת החוצה ושהוא יראה לי מה הוא יעשה לי" (עמ' 9 ש- 13 לפרוט'). שאלת הבהרה נוספת הביאה את המתלון לומר שהנאשם "אמר שהוא יסבור אותי, אני איזין אותך". 'אם אתה גבר תצא, אנחנו נסגור את העניין' (עמ' 9 ש- 29-30 לפרוט'). בהמשך, לאחר ריענון זיכרונות מתוך הודעתו, הוסיף המתלון כי הנאשם אמר לו שיהרג אותו, וריענון זיכרון נוסף הביא את המתלון לאשר שהנאשם אמר לו שהוא איבד סכין ויבוא עוד מעט לאחר שימצא אותה (עמ' 9 ש- 31 עד עמ' 10 ש- 3 לפרוט'). מדובר בגרסה מתפתחת, מספר פעמים, על אף שאלות הבהרה וריענון זכרון מתוך הודעת המתלון במשטרה. עיון בעימות שנערך בין המתלון לנאשם, מעלה כי חוקר המשטרה שאל את המתלון באופן מפורש האם הנאשם איים לדקור אותו, אך המתלון לא אישר זאת וענה: "הוא אמר בוא נסגור חשבונות אם אתה גבר. אני אמרתי לו לך הביתה" (ת/3 ש-77-76). בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע ברף הנדרש במשפט הפלילי, איזו מהגרסאות הרבות עליהן העיד המתלון אכן נאמרה על ידי הנאשם, אם בכלל.

עדות אחת המתלון, אך העמיקה את הספק לגבי איומים אלה: המתלון העיד כי לאחר שהפרידו בינו לבין הנאשם, "לקחתי את הילד בידיים הביתה... חשבנו שהכל נגמר" (עמ' 8 ש- 34 - עמ' 9 ש- 1), והאיומים נאמרו בשיחת טלפון שערך איתו הנאשם כעשרים דקות לאחר מכן (עמ' 9 ש- 2 לפרוט'). לעומתו, אחותו העידה כי לאחר האירוע האלים, עלתה אל הבית ביחד עם המתלון, אך ללא הקטין (עמ' 52 ש- 19, עמ' 54 ש- 10 לפרוט'), וכן העידה כי הנאשם נקט באיומים כלפי המתלון בעת שעלו לביתם (עמ' 52 ש- 17-27 לפרוט'), תוך צרחות אותן שמעו בעוד הנאשם נותר ברחוב. ב"כ המאשימה רענן אף את זיכרונה של עדה זו, לגבי אמירה של "שחיטה" ו"סכינים", והעדה אישרה ששמעה את הנאשם אומר שיבוא עם סכינים וישחט את המתלון (עמ' 53 ש- 1 לפרוט'). לאחר רענון נוסף של זיכרונה, העידה אחות המתלון, בשונה מעדותה לפיה שמעה את הדברים אשר נאמרו "בצרחות" על ידי הנאשם שעמד ברחוב, כי מדובר היה בשיחת טלפון שערך הנאשם עם המתלון, במהלכה "שמעתי 'אני אבוא ואני אשחט אותך'" (עמ' 54 ש- 24-26 לפרוט'). בתשובה לשאלה כיצד יתכן ששמעה זאת, ענתה העדה: "אני כבר לא יודעת מה לענות, או שאני שמעתי את זה מהרחוב או שבטלפון" (עמ' 54 ש- 28 לפרוט'). בהמשך, הוסיפה כי "לא שמעתי את נ' אומר את הדברים בטלפון לג'. הבנתי את הדברים מאופן השיחה. השיחה לא הייתה על רמקול אבל מאופן השיחה איך שהיא התנהלה הבנתי את התוכן" (עמ' 55 ש- 4-5 לפרוט').

ריבוי גרסאות המתלון לגבי הדברים שנאמרו לו על ידי הנאשם במהלך שיחת הטלפון האחרונה, משתלב עם גרסאותיה השונות והמשתנות של אחותו, לגבי אופן אמירת הדברים, הדרך בה הגיעו לידיעתה ואף לגבי תוכנם (אין זהות בין אחת מגרסאות המתלון לבין אחת מגרסאות אחותו לגבי הדברים שאמר, כביכול, הנאשם).

הסתירות שפורטו לעיל בין גרסאות המתלון ואחותו, וכן ריבוי הגרסאות המתפתחות לגבי הדברים שאמר הנאשם, מותירות לכל הפחות ספק סביר לגבי עבירת האיומים.

עבירת החזקת סכין

7. בידי הנאשם נתפסו שלושה סכינים בנסיבות שלהלן.

כוחות משטרה הוזעקו לזירת אירוע האלימות בין הנאשם למתלון, בעקבות קריאה שהתקבלה בשעה 16:14

לגבי קטטה (ת/18). לאחר תחקור ראשוני, איתר השוטר ראובן עזרא (להלן: "השוטר עזרא") את המתלונן, וקיבל ממנו גרסה ראשונית. בהתאם, הודיע השוטר עזרא למתלונן על מעצרו בחשד לתקיפת הנאשם והחל בנסיעה איתו לכיוון תחנת משטרת ... בשלב זה, קיבל השוטר עזרא דיווח מצוות מתנדבים, אשר איתר את הנאשם ברחוב .. פינת רחוב .., כעונה על התאור שמסר המתלונן. המתנדבים דניאל גיאת ומיכאל מזרחי ציינו, כי איתרו בשעה 16:40 את הנאשם כשדם על פניו. לאחר שראה אותם, ניסה הנאשם להתחמק, וכשהורו לו לעצור **"החשוד עצר והסתיר משהו במכנסיו"** (ת/1). המתנדב גיאת חזר על כך בעדותו בבית המשפט, כי **"ברגע שהורנו לו לעצור הוא הסתובב ועשה תנועה עם היד שהוא מכניס משהו למכנסים...ראינו שהוא עשה תנועה והכניס משהו למכנסים"** (עמ' 6 ש- 28-33 לפרוט'). השוטר עזרא הגיע למקום, ועם הגעתו אמר לו המתנדב גיאת שהבחין בהסתרת דבר מה על ידי הנאשם במכנסיו (עמ' 7 ש- 18 לפרוט'). השוטר עזרא הבחין בנאשם עם חבלות בפניו, כשהוא מתנדנד, מפיו נודף ריח חזק של אלכוהול והוא "מדבר לא לענין" (ת/18). אף המתנדב גיאת ציין ריח אלכוהול מפיו של הנאשם (עמ' 7 ש- 29 לפרוט'). בשלב זה, לאחר שהודיעו לנאשם על מעצרו בגין תקיפה וכן צוות מד"א טיפל בו, נשכב הנאשם על הארץ. השוטר עזרא הרים את הנאשם והבחין בידית שחורה בקדמת מכנסיו. השוטר עזרא הרים את חולצתו של הנאשם והבחין בסכין מטבח וכן בסכין נוסף שהיה בגבו של הנאשם, בין מכנסיו לחולצתו. עם הגעת הנאשם לתחנת המשטרה, נערך חיפוש נוסף ונמצא סכין נוסף בתוך מכנסיו, סמוך לתחתוניו (ת/18). הסכינים צולמו (ת/14), הוצגו בבית המשפט וזוהו על ידי הנאשם (עמ' 62 ש- 29-30 לפרוט').

8. אין מחלוקת כי הנאשם החזיק בסכינים, אך ב"כ הנאשם טען כי עלה בידו להוכיח שהחזיקם למטרה כשרה, לשם השחזתם בביתו במהלך סוף השבוע. לשם ביסוס טיעון זה, היפנה ב"כ הנאשם לגרסת הנאשם בעת חקירתו תחת אזהרה, לעדות עד התביעה ל" בבית המשפט, כי הנאשם נהג לקחת סכינים להשחזה בביתו בסופי שבוע, וכן לעדות אשת הנאשם במהלך פרשת ההגנה, התומכת בגרסה זו. בנוסף, הוצגו צילומים של אבנים המשמשות להשחזת סכינים, אשר לטענת הנאשם ואשתו נמצאות בביתם (נ/6-8). ב"כ הנאשם הוסיף, כי המשטרה לא בדקה טענה זו, ולא ביצעה חיפוש בבית הנאשם.

יש לבחון את טענת ההגנה בהתאם להלכה, לפיה **"נטל ההוכחה שהחזקת הסכין הייתה למטרה כשרה הוא על הנאשם וכי נאשם לא יצא ידי חובתו אם לא עלה בידול הוכיח טענה זו במידה של מאזן ההסתברויות"** (רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 305, (2009)).

9. מספר הנמקות, מביאות לידי דחיית טענת הנאשם, זאת תוך בחינה מדוקדקת של נסיבות המקרה.

ראשית, יש להתייחס לנסיבות שקדמו להחזקת הסכינים. כמפורט לעיל, הנאשם השתתף באירוע אלים, במהלכו הוכה באגרופים על ידי המתלונן. בהתאם לעדות הנאשם, הוא חש בעת מכת האגרופ הראשונה שהלם בו המתלונן, כי **"היה לו משהו עם ברזל ביד ונפתח לי כל זה (מצביע על לחי ימין)... משהו עם הברזל, כמו שמים כאלו דברים, שתי טבעות על האצבעות, שתי טבעות ביחד שמים ונפתח לי כל הלחי"** (עמ' 64 ש- 10-6 לפרוט'). בהמשך, ספג הנאשם אגרופים נוספים. עיון בצילומי הנאשם לאחר האירוע (נ/1), מצביע על החבלות שנגרמו לו: פציעה בלחיו, פצעים במרפק שמאל, מרפק ימין, ברכיים, ושטפי דם בגבו. בנוסף, בעת

שהנאשם הגיע לתחנת המשטרה בסמוך למעצרו, התלונן כי אינו חש בטוב, שיוצא לו קצף מפיו ונשכב על הרצפה. לפיכך, פונה באמצעות מד"א לטיפול בבית החולים וולפסון (ת/18) (יצוין כי הנאשם סירב לקבל טיפול רפואי בבית החולים - ת/4).

הנאשם העיד בעצמו, כי מיהר לשוב אל ביתו בשל כאבים בלחיו ושפשופים בכתפו וברגלו (עמ' 65 ש- 19, עמ' 67 ש- 13 לפרוט').

בנסיבות אלה, כאשר הנאשם סבל מחבלות, כאב ודימום בפניו (ת/1, ת/18), כתוצאה מאירוע אליים שהתרחש זה מקרוב, אין זה מתקבל על הדעת שישב את האטליז על מנת לקחת סכינים לשם השחזה בביתו במהלך סוף השבוע, ולא יטפל בעצמו. אותה מטרה לה טען, אותה יכול היה למלא גם בהגעה מאוחרת יותר אל האטליז, לאחר קבלת טיפול רפואי, אינה עומדת במבחן ההגיון, במיוחד בהתחשב בנקודת הזמן בה שב אל האטליז. מטרה סבירה והגיונית יותר להחזקת הסכינים, נובעת ממצבו של הנאשם בסמוך לאחר שהוכה, מאופן הסלקת הסכינים על גופו ומקום מעצרו, כפי שיפורט בהמשך.

שנית, הנאשם נעצר כשהסכינים על גופו, בסמוך לבית המתלונן (מעצר ברחוב ..., בית המתלונן ברחוב ... - עמ' 8 ש- 24 לפרוט', ת/1, ת/20, ת/21). הנאשם אותר במקום בשעה 16:40, כשהדיווח לגבי התגרה בינו לבין המתלונן הגיע למשטרה בשעה 16:14 (סעיף 7 לעיל). מדובר בפרק זמן קצר ביותר, במהלכו עזב הנאשם את המקום בו התרחשה תקרית אלימה עם המתלונן, הגיע אל האטליז, נטל את הסכינים, ושב אל המקום. לגבי טענתו כי עשה את דרכו אל ביתו, אישר הנאשם בעדותו, כי קיימת דרך קצרה יותר מהאטליז אל ביתו, מאשר הדרך בה הלך בעת שנעצר בסמוך לבית המתלונן (עמ' 71 ש- 4-6 לפרוט'). לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת, לבחירת הנאשם בדרך חזרה לביתו הארוכה מדרך חזרה אפשרית אחרת. זאת ועוד: נתון זה של הארכת הדרך אל ביתו, אשר אינו עומד בקנה אחד עם דברי הנאשם בהקשר לכך שלא שם את הסכינים בשקית מכיוון ש"מיהרתי הביתה כי היה לי קצת כואב בלחי" (עמ' 65 ש- 19 לפרוט'), הביא את הנאשם לסתור דברים אלה בעת שהתייחס לסוגית מיקומו ליד בית המתלונן, ולהעיד כי "לא אמרתי שמיהרתי" (עמ' 71 ש- 8 לפרוט').

הנאשם, אשר הבין את הבעייתיות הנובעת ממיקום מעצרו כשסכינים לגופו, בנסיבות האירוע, טען כי כלל אינו יודע היכן מתגורר המתלונן (עמ' 70 ש- 10-14 לפרוט'), זאת על אף שפגש בו בסמוך לביתו, פרק זמן קצר קודם לכן. בנוסף, מדובר בשכונת מגוריו של הנאשם ובמרחק קצר ממקום עבודתו. לפיכך, לא ניתן לקבל את גרסת הנאשם, לגבי חוסר ידיעתו היכן מתגורר הנאשם, אלא כגרסה שנועדה להקהות את עוצמת נסיבות מיקום מעצרו.

שלישית, יש לתת משקל משמעותי לאופן נשיאת הסכינים על ידי הנאשם. הנאשם תחב את הסכינים, באופן בו אחד היה בתוך מכנסיו בסמוך לתחתוניו, ושניים נוספים בתוך מכנסיו בצמוד לגופו, כשחולצתו מעליהם. לטענתו, "בדרך כלל אני לוקח את הסכינים איך שיש, אני נוסע עם מונית. אני לא הולך איתם ביד, אם אני לוקח משהו מהבשרים הביתה אני שם בשקית, הפעם שמתי אותם במכנסיים מסביב לגוף ומעליהם שמתי את החולצה. מדובר בשלוש הסכינים שנתפסו כמוצג" (עמ' 64 ש- 19-21 לפרוט'). במענה לשאלה מדוע בחר שלא לשים את הסכינים בשקית, השיב הנאשם: "מיהרתי הביתה כי היה לי קצת כואב בלחי" (עמ' 65 ש- 19 לפרוט'). די בעיון בצילום הסכינים (ת/14), על מנת להבין שהסתרתם בתוך מכנסיו הנאשם לא "קיצרה" את פרק הזמן עד לצאתו מהאטליז, ובוודאי שלא גרמה לנאשם ל"נוחות יתרה" בדרכו המהירה

בחזרה אל ביתו. במהלך עדותו בבית המשפט, הדגים הנאשם כיצד הטמין את הסכינים במכנסיו, באופן בו לא הותיר כל ספק כי לא צעד כך מהאטליז עד למקום מעצרו, אלא אחז את הסכינים בידיו: מיד לאחר הכנסת הסכינים בצמוד לגופו, בתשובתו לשאלה הראשונה שנשאל, ביקש הנאשם להוציא את הסכינים (עמ' 68 ש- 4 לפרוט'). כעבור מספר שאלות נוספות, שב הנאשם, וביקש להוציא את הסכינים (עמ' 68 ש- 19 לפרוט'). אין ספק כי להב שני הסכינים הגדולים, עלול היה לגרום לנאשם לפציעה משמעותית, ככל שהיה מתנייד איתם כשהלהב צמוד לגופו ובוודאי שאין מדובר בדרך נוחה להחזקת הסכינים.

דברים אלה מבססים את עדות המתנדב גיאת, כי לאחר שהבחין בנאשם כשדם על פניו ונראה בגילופין, הורה לו לעצור אך הנאשם ניסה להתחמק, וכשקרא לו לעצור - הנאשם הסתובב וניסה להסתיר דבר מה, חפץ כלשהו, בתוך מכנסיו (עמ' 5 ש- 10-12, עמ' 6 ש- 28-29, ש- 33-34 לפרוט').

לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת, מדוע הנאשם לא נשא את הסכינים בכלי סגור, תיק או בשק סכינים: במהלך העימות בין הנאשם למתלונן, אמר הנאשם בשתי הזדמנויות, כי היה לו באטליז שק של סכינים (דקות 17:50 ו- 27:09 בדיסק ת/3. רק האמירה המאוחרת מופיעה בתמלול, בשורה 63). הנאשם לא הסביר מדוע בחר שלא לקחת את הסכינים בתוך אותו "שק" ייעודי שהיה באטליז.

מהאמור לעיל יש להסיק, כי לאחר שנחבל כתוצאה ממהלומות המתלונן, הלך הנאשם אל האטליז, ויצא ממנו כשבידיו שלושה סכינים, עד שמתנדב המשטרה גיאת פנה אליו, כשהנאשם היה בסמוך לבית המתלונן. בשלב זה, הסתובב הנאשם והטמין את הסכינים בתוך מכנסיו. זמינות הסכינים אשר היו בידיו הנאשם בנסיבות אלה ובמיקום בו היה, מצביעה על מטרה שונה בהחזקתם מזו שנטענה על ידי הנאשם, ולכל הפחות - אינה תומכת בטענת ההגנה.

רביעית, גרסת הנאשם לגבי הצורך בהשחזת הסכינים בביתו, נמסרה רק לאחר שהתייעץ עם עורך דינו. כשהסכינים נתפסו ברשותו, ברחוב, מסר הנאשם שהסכינים שייכים לקצביה בה הוא עובד, אך נמנע מלציין מהי מטרת נשיאתם על גופו (ת/18). מדובר במענה מידי מתחייב, שיש בכוחו להסביר את ביצוע עבירת נשיאת הסכינים, במיוחד על ידי הנאשם אשר טרח להסתירם מפני השוטרים. יצוין, כי ככל שהנאשם אכן נשא את הסכינים למטרה כשרה, לא ברור מה הביא אותו לנסות להתחמק מפני השוטרים ולהסתיר את הסכינים, עובדה המחזקת את הצורך במתן מידי של אותו הסבר לגבי המטרה הכשרה.

באופן דומה המתייחס למתן הסבר מאוחר, אציין כי לא מצאתי לתת משקל משמעותי לעדות העד ל' בבית המשפט, לגבי כך שהנאשם נהג להשחזיז סכינים בביתו (עמ' 28 ש- 20 לפרוט'). קשה לתת משקל רב לעדות זו, אשר אינה משתלבת עם דברי ל' לשוטרי בני משולם, כי רק באמצעות האבן שבאטליז הם נהגו להשחזיז את הסכינים במקום (ת/5). בנוסף, ל', אשר ביקש לשוות לעדותו משקל אובייקטיבי ככל הניתן, פירט תחילה היכרות שטחית עם הנאשם:

"ש. מה הקשר בין לבין הנאשם?

ת. אין בינינו שום קשר.

ש. מאיפה אתה מכיר אותו?

ת. מכיר אותו הרבה שנים, הוא עבד בטיב טען יחד איתי בתור נהג.

ש. איפה עבדת בזמן שחקרו אותך?

ת. עבדתי אתך נ'.

ש. יש עוד קשר בינך לבין הנאשם?

ת. הבן הבכור שלי גר עם אשתו לשעבר של ג"

(עמ' 27 ש- 14-21 לפרוט').

רק בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ הנאשם, התברר שבתו של ל' נשואה לנאשם, וכי בזמן האירוע גרו הנאשם ואשתו בביתו של ל'. לא ברור מדוע נמנע ל' לפרט קשר זה, על אף שאלות מפורשות מצד ב"כ המאשימה, למעט ניסיונו להרחיק מעורבות או קירבה כלשהי עם הנאשם ורצון להיטיב עימו.

באופן דומה, בהתחשב בנסיבות האירוע, לא מצאתי לתת משקל רב לעדות אשת הנאשם בבית המשפט, כי הנאשם נהג להשחזר סכינים בביתו.

למעלה מהצורך, אציין כי גם אם הנאשם נהג להשחזר סכינים בביתו, הרי שאין בכך כדי לבסס את טענת ההגנה לגבי מטרת החזקת הסכינים בנסיבות אירוע זה, בהתחשב בהנמקות שפורטו עד כה.

חמישית, הנאשם הכחיש כל מעורבות באירוע אלים: החל מגרסתו בזירה, שם טען כי החבלות הן כתוצאה מכך ש"נפל עליו משהו" בעבודה (ת/18); דרך חקירתו באזהרה, שם טען כי החבלות נגרמו כתוצאה מנפילה מסולם בעבודה (ת/15 ש- 78); ועד לעימות עם המתלון, שם חזר הנאשם על גרסתו שנפל מהסולם בעבודה, על אף תיאור המקרה על ידי המתלון בפניו, ולבסוף אישור שהמתלון רק דחף אותו ולא מעבר לכך (ת/3). לנאשם היה חשוב להרחיק כל מעשה אלימות מצד המתלון כלפיו, על אף החבלות שנגרמו לו, זאת על מנת לנתק כל קשר למטרה אלימה בהחזקת הסכינים על ידו, בסמוך לאירוע האלים, בקרבת בית המתלון. עד כדי כך חשוב היה הדבר בעיני הנאשם, עד שהמעט לחלוטין מהאלימות בה נקט המתלון כלפיו וגרמה לו לחבלות רבות. קשה לקבל את הסברו של הנאשם, כי לא רצה לסבך את המתלון (עמ' 66 ש- 18 לפרוט'), אותו טען שכלל אינו מכיר (ת/15 ש- 108), במיוחד לאור העובדה שהוטחו בו החשדות אשר עלו מגרסת המתלון, לגבי ניסיון תקיפתו ואיומים ברצח כלפי המתלון, בטרם נתפס הנאשם עם הסכינים (ת/15). כך אף לאחר מכן, במהלך עימות בין השניים הטיח בו המתלון באופן ישיר כי ניסה לתקוף אותו ראשון (ת/3 ש- 25), אך לנאשם חשוב היה לנתק כל קשר בין החזקת הסכינים לאירוע אלים שקדם לכך, ולפיכך נמנע מציון אלימות כלפיו על ידי המתלון.

10. בחינת נסיבות המקרה, בהתאם להנמקות שפורטו, שוללת את טענת הנאשם לגבי החזקת הסכינים לשם מטרה כשרה. כל אחת מההנמקות התייחסה לנסיבות מסוימות, אך שילוב כלל ההנמקות, בהתאם לנסיבות המתמשכות של האירוע, מכרסם בעוצמת טענת המטרה הכשרה. שילוב נסיבות אלה, אינו מציב את טענת ההגנה ברף הנדרש של מאזן הסתברויות: האירוע האלים במהלכו ספג הנאשם עמוד 9

מהלומות וחבלות מדממות; הליכת הנאשם מיד לאחר מכן אל האיטליז וחזרה ממנו במהרה כשהוא נושא בידיו, באופן זמין ולא בכלי מסויים, בשלושה סכינים; מעצר הנאשם בסמוך לבית המתלונן במיקום שאינו בדרך הקצרה לביתו; ניסיון הנאשם להסתיר מפני השוטרים את הסכינים וכן את הרקע האלים, במהלכו נחבל, רקע שקדם להחזקתם.

חשיבות בחינת נסיבות המקרה מתעוררת, לנוכח השפעתן על ביסוס המטרה בזמן ובמקום: **"לדעתנו ניתן וצריך לפרש את המונח מטרה לאו דווקא פירוש מילולי צר אלא להתחשב גם במקום ובזמן: תיתכן מטרה כשרה להחזקת הסכין בזמן ובמקום מסויימים ואילו אותה מטרה תהיה בלתי כשרה בזמן ובמקום אחר"** (ע"פ(ת"א) 6028/99 פלוני נ' מדינת ישראל, (31.5.2000)).

לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי לא עלה בידי הנאשם להוכיח מטרה כשרה בהחזקת הסכינים ברף הראייתי הנדרש, זאת בזמן ובמקום בהם הוחזקו על ידו.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירות תקיפה ואיומים, ומרשיעו בעבירה של החזקת סכין.

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ט, 20 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.